

- a. en nærmere redegørelse for indholdet af det omhandlede statistiske materiale og de konstaterede udgifter.
- b. Specielt ønskes oplyst, hvilket materiale man har vedrørende udviklingen i sygelighedsfraværet, særligt efter gennemførelsen af den såkaldte „lille dagpenge-reform“.
Hvordan skønner ministeren fraværssygeligheden vil udvikle sig i forbindelse med gennemførelsen af „den store dagpengereform“?
- c. Vil bekræftelsen på en formodet udvikling af sygelighedsfraværet ikke give anledning til, at de på finanslovsforslaget optagne beløb bør ændres?
- d. Hvad er den nærmere forklaring på, at der ikke regnes med stigende udgifter på budgetoverslagstallene?
- e. Foreligger der nye beregninger over, hvad den nye dagpengereform vil komme til at koste alt i alt for det offentlige?

Svar:

Pkt. a.

De i lovforslagets bemærkninger opstillede beregninger bygger på oplysninger fra den gældende lønarbejderordning om den totale udgift til dagpenge, antallet af dagpengedage samt en årlig opgørelse over dagpengetilfældenes varighed. Dette materiale er kontrolleret og suppleret med oplysninger fra Riksforsikringsverket i Sverige (Allmän försikring 1969) og Oslo Trygdekasses beretning fra 1969 samt oplysninger om fraværshyppigheden fra Dansk Arbejdsgiverforenings fraværstatistik.

Siden vedtagelsen af lovforslaget er fremkommet nye statistiske oplysninger, dels fra den gældende dagpengeordning, dels fra de svenske og norske ordninger. Det nye svenske og norske materiale giver ikke anledning til at ændre beregningerne.

Dagpengefondens opgørelser over udgifterne viser som ventet en væsentlig stigning i udgifterne efter gennemførelsen af „den lille dagpengereform“. De indberettede månedlige udgifter er i gennemsnit steget med over 50 pct. i forhold til udgifterne i tilsvarende måneder i årene 1970-71 og 1971-72, jfr. tabel 1 i vedlagte bilag.

Stigningen skyldes dels en stærk stigning i den gennemsnitlige dagpengeudgift pr. dag som følge af de foretagne forhøjelser af maksimumsbeløbene og forhøjelsen af dækningsprocenten fra 80 til 90, og dels en stigning i antallet af dagpengedage.

I beregningerne over udgifterne ved forbedringerne pr. 1. april 1972 af ordningen for lønarbejdere var regnet med en gennemsnitlig udgift pr. dagpengedag på ca. 70-75 kr. Som det fremgår af tabel 2 i bilaget, er den gennemsnitlige dagpengesats blevet højere end forventet. Svingningerne i maj og juni måned kan forklares ved efterbetalinger fra 1. april for dagpenge, udbetalt inden lovforslagets vedtagelse. Den gennemsnitlige udgift pr. dag har derefter vist sig stabil, med en stigning fra knap 81 kr. i juli måned til godt 83 kr. i december måned.

Denne stigning må ses i sammenhæng med stigningen i lønningerne, der for de personer, der ikke kan opnå maksimumssatsen, medfører en tilsvarende stigning i dagpengebeløbet.

Stigningen i antallet af dagpengedage er behandlet nedenfor under besvarelsen af pkt. b.

Pkt. b.

Som det fremgår af tabellerne 3 og 4 i bilaget, har der været en stigning i antallet af dagpengedage i den forløbne del af indeværende finansår i forhold til de to foregående finansår. Stigningen kan ikke forklares ved lovændringerne pr. 1. april 1972, der ikke umiddelbart skulle give sig udslag i et større antal dagpengedage.

Stigningen har navnlig været kraftig, når der sammenlignes med finansåret 1971-72. Som det fremgår af tabel 3, skete der imidlertid et tydeligt fald i antallet af dagpengedage fra finansåret 1970-71 til finansåret 1971-72.